

Gang var bleven sat en Tidsfrist for Koncessionerne.

Spørgsmaalet om Indsættelsen af en Tidsfrist maa jo sammenholdes med de Erstatningsregler, der ere givne ved Vædringsforslag under Nr. 5 af det samme Mindretal, at Indløsningen skal ske svarende til Værdien af de til Anlægget hørende Ledninger med tilhørende Materiel. Det er en Bestemmelse, vi kende f. Eks. fra Sporvejsanlæg og lignende Anlæg; men der mener jeg rigtignok, at det er langt mere paa sin Plads, thi Sporvejsanlæggenes Karakter er jo saadan, at de gøre den Kommune, i hvilken de ere anlagte, Skade eller Møje, i alt Fald Ulempe. Men det karakteristiske ved Telefon- og Telegrafanlæg er, at de som Regel ingen Ulemper medføre, idet alle Bygninger osv., som der her kan være Tale om, kunne benyttes lige godt, selv om der er Telefonledninger, og derfor kan man ikke stille samme Vilkaar for Overtagelsen af dem som for Overtagelsen af f. Eks. Sporveje. Det forekommer mig ogsaa mindre billigt at gaa til en saadan Regel som denne over for samtlige de Anlæg, som nu ere i værkfatte. Man kunde tænke sig en saadan Regel i værkfat lige over for ny Anlæg; men lige over for et allerede bestaaende Anlæg, som herefter skal have Koncession eller i alt Fald Anerkendelse, er det dog lidt urimeligt at ansætte Værdien efter, hvad Ledningerne koste. Det vil desuden være meget vanskeligt; thi mange af disse Ledninger ville være forsvundne og erstattede med andre, og hvad have fra Ledningerne kostet? Er det det, som vedkommende Selskab i alt har anvendt paa sine Telefonledninger fra først til sidst, eller er det den øjeblikkelige Værdi? Jeg kan med det samme omtale den Erstatningsregel, der under Vædringsforslag Nr. 9 foreslaas af Flertallet, og som gaar ud paa, at ved Erstatningens Fastsættelse skal der tages Hensyn ikke blot til Værdien af de til Anlægget hørende Ledninger med Tilbehør og Materiel, men ogsaa til det Udbytte, som Anlægget ved forsvaerlig Drift og ved passende Takster kan antages at give. Det forekommer mig nok, at man her gaar lovlig vidt og gør det i høj Grad afhængigt af, hvorledes vedkommende have forstaaet at udbytte deres Anlæg, naar man skal indløse det paa den her foreslaaede Maade. I Øjeblikket f. Eks. vilde det blive ganske formidable Summer, man vilde komme til, naar man skulde til at indløse de private Anlæg for det, som de have givet i Udbytte, thi det er jo vel bekendt, at mange af dem give et overordentligt Udbytte, uden at man egentlig kan sige, at de ere gode; de ere

tværtimod ofte af den Bestaaffenhed, at Staten ikke kan overtage dem, fordi den ikke kan bruge dem. Det er altsaa et vanskeligt Punkt; men jeg tillægger ikke Erstatningsspørgsmaalet saa stor Betydning hverken fra den ene eller fra den anden Side, thi saaledes som andre Bestemmelser i Lovforslaget nu ville blive formulerede, vil der vanskeligt kunne være Tale om nogen Tvangsindløsning, der vil vanskeligt kunne være Tale om en Indløsning uden ved Overenskomst mellem vedkommende Selskab og Staten. Det er i alt Fald min Overbevisning, jeg kan ikke saa andet Syn paa Sagen, saaledes som den nu staar; jeg tror, det er den Vej, man maa gaa, og det vil være nødvendigt allerede af den Grund, at der herefter ikke kan blive Tale om smaa Indløsninger. Der kan ifølge Vædringsforslag Nr. 7 ikke mere tages Dele af et Telefonselskab, og Vædringsforslag Nr. 8 siger: „Som et Anlæg betragtes Ledninger med Tilbehør, der ved Lovens Krafttræden, tilhøre samme Ejer eller ere under samme Bestyrelse“. Det er nu ingenlunde to Ting, der falde sammen, det at have samme Ejer og det at være under samme Bestyrelse. Men som den faktiske Stilling her i Landet er for Øjeblikket, ville vi rimeligvis kun saa at forhandle med, nemlig Kjøbenhavn med Tillæg af Sjælland — jeg ved ikke, hvorledes det staar sig paa Volland-Falster; maa jeg sige — Fyn og Jylland. Fælles Bestyrelse er der i hvert Fald Tale om for samtlige disse Landsdele. De sjællandske Telefoner styres utvivlsomt af det kjøbenhavnske Selskab, og at de i disse og fynske i hvert Fald væsentlig ere sammenfluttede under een Styrelse er ganske sikkert, saa jeg tror ikke let, der kan være Tale om, at man gaar til noget saadant som til en Ekspropriation. Jeg tror kun, hvis Forholdene nogen Sinde skulde blive modne til det, at man kunde tænke sig, at man gennem en Forhandling kom til det Resultat, at man vilde tage de forskellige Ledninger, og jeg er endog tilbøjelig til at tro, at det vilde komme til at gælde hele Landets Telefonvæsen praktisk taget, naar man skal til at forhandle det Spørgsmaal. Om man kan tage det, er et helt andet Spørgsmaal, men saaledes tror jeg, det vil komme til at stille sig.

Jeg gaar nu tilbage til Vædringsforslaget under Nr. 3, som jeg ikke skal gøre nogen Indvending imod. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 maa jeg bemærke, at her har man fastholdt Lovforslagets Bestemmelse om Anerkendelse for de bestaaende Anlæg, men man har samtidig givet de bestaaende Selskaber Valget imellem Anerkendelse og Koncession. Den Forstel, der vilde blive